

Det er en kendsgerning, at der foregår etnisk diskrimination i det danske samfund. Jeg mener, at der er nogle tilsyneladende ret klare eksempler fra arbejdsmarkedet, hvor kvalificerede personer har meget svært ved at få arbejde. Det er et eksempel på, hvad jeg oplever som diskrimination, det er selvfølgelig uacceptabelt, og det er naturligvis også vigtigt at finde ud af, hvad der kan gøres ved det.

Jeg mener, at den vigtigste indsats i virkeligheden er integration, altså en proces, hvor man søger for, at mennesker med en anden etnisk baggrund, altså flygtninge og indvandrere, bliver fortrolige med det danske samfund og det danske sprog, og at man tilsvarende er meget opmærksom på at hjælpe dem til at få et arbejde, så de på den måde bliver en naturlig del af det danske samfund. Det er i virkeligheden den bedste vaccination mod diskrimination, og det er også det, regeringen i høj grad arbejder på.

Selvfølgelig skal man også sideløbende overveje, om der kan være andre mere kortsigtede måder at modvirke diskriminationen på. Det er jo klart, at de, der oplever diskrimination, vil have et behov for at få slået fast, hvad der er diskrimination, og måske også at der sker en indsats for at bekæmpe den. Det er derfor, vi har Nævnet for Etnisk Ligestilling. Vi har også Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, og man kunne måske overveje, om man kunne videreudvikle den tankegang, der ligger i de organer, vi allerede har.

Når jeg alligevel afviser forslaget, skyldes det for det første, at det er meget svært at se, hvordan man kan føre et så omfattende forslag ud i livet og også gøre det så hurtigt, som der lægges op til. Jeg mener også, der er en række helt afgørende og grundlæggende spørgsmål, som ikke er afklaret, heller ikke hvis man valgte at lave et sådant nævn i en eller anden form. Hvad er f.eks. nævnets kompetence? Hvem skal komme med henstillinger og anbefalinger? Hvem skal beslutte, hvilke sager der skal henføres til nævnet og ikke til f.eks. domstolene? Og hvor er grænsen til det fagretlige system? Det er jo nogle ret fundamentale spørgsmål, som man er nødt til at have på det rene, inden man går i gang med at oprette et sådant nævn.

Den anden vigtige grund er, at man i EU-sammenhæng arbejder med, om der kan laves et forslag, der skal gælde i de enkelte lande. Da der altså er noget på trapperne med hensyn til EU-overvejelser, synes jeg, at i og med at vi selv er ret uafklarede med nogle meget grund-

læggende spørgsmål, er tiden ikke til at binde sig til et meget konkret forslag her og nu. Men jeg er med på, at det ud over integrationen kan være nødvendigt at overveje en videreudvikling af de organer, vi allerede har, for at sikre og tydeliggøre, hvad der er diskrimination, og hvad det er, vi ikke vil acceptere, og på den måde tror jeg, vi kan bevæge os i den retning, som forslaget lægger op til.

Men med den form, forslaget har her, og med den hastighed, der lægges op til, må jeg afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg må sige, at jeg synes nu ikke, der er så megen klarhed i vort forslag med hensyn til, hvad nævnet skal gøre. Nævnet kan henstille og indstille til parterne, hvis der er tale om diskrimination, det kan være en mæglingsinstans, og det skal også være behjælpeligt med at få rejst sager ved domstolene sammen med den, der bliver diskrimineret, hvis det finder det belejligt. Så jeg synes ikke, der er spor klarhed.

Men jeg synes, der var megen klarhed i det, ministeren sagde om, hvad det egentlig er, regeringen vil med udvikling af de eksisterende organer. Hvad skal de udvikles til? Er det kun til at oplyse om diskrimination, eller er det til at gå ind i de konkrete sager? Vores forslag indeholder et ønske om at gå ind i de konkrete sager, og det hørte jeg ikke ministeren sige noget om. Jeg synes faktisk, det er ganske uklart, hvad det egentlig er, regeringen vil på området.

Vi har fået ganske mange henvendelser fra forskellige organer om, at der bør laves et klageorgan. FN, Europarådet og EU er i gang med et direktiv om det, og man betragter det som en meget vigtig ting. Men hvad er egentlig regeringens politik på området? Jeg synes ikke, der kom noget klart svar.

Lotte Bundsgaard (S):

I Socialdemokratiet mener vi, at alle mennesker uanset køn, etnisk baggrund og religion skal have ret til at leve et liv i frihed, og at alle mennesker skal have mulighed for at vælge det liv, de ønsker at leve, uanset hvilken baggrund de har. Det er en menneskeret at kunne leve uden at være udsat for diskrimination, og vi ønsker et samfund, hvor diskrimination er bandlyst, og hvor diskrimination ikke accepteres, uanset om der diskrimineres på baggrund af køn, race eller religion.